

2. Kas dokumente, millega muudetakse või nähakse ette lepingutingimusi, milles ei ole eraldi kokku lepitud ja mis võivad kontrolli ebaõigluse ja läbipaistvuse puudumise kohta mitte läbida, võib neid olemuselt käsitada nõukogu 5. aprilli 2013. aasta direktiivi 93/13/EMÜ artikli 3 tähenduses lepingu tüüptingimustena, mille suhtes kehtivad samad õigustühisuse alused nagu uuendatud või vaikumisi nõusoleku saanud originaaldokumentidele?
3. Kas uuendamislepingus sätestatud kohtulikest nõuetest loobumist tuleb samuti lugeda õigustühiseks, kui lepingutes, mille kliendid sõlmisid, ei teavitatud neid sellest, et tegu on tühise lepingutingimusega, ega ka sellest, kui palju raha või kui suure summa väärtuses on neil õigus saada algselt kehtestatud „intressi alammäära klauslite“ alusel makstud intresside eest tagasi?

Sellisel märgitakse, et klient kirjutab nõuetest loobumisele alla, ilma et pank oleks teda teavitanud sellest, millest ta loobub ja kui suurest rahasummast ta loobub.

4. Kui lepingut muutva uuendamislepingu analüüsimisel Euroopa Kohtu praktika ja direktiivi [93/13] artikli 3 lõike 1 ja artikli 4 lõike 2 seisukohast on lepingus sätestatud uus intressi alammäära klausel taas läbipaistmatu, kuna pank rikub taas tema suhtes [Tribunal Supremo (Hispaania kõrgeim kohus)] 9. mai 2013. aasta kohtuotsuses seatud läbipaistvuskriteeriumeid ning ei teavita klienti nimetatud klausli tõelisest maksumusest kliendi hüpoteegis, nii et klient saaks teada intressimäära (ja sellest tuleneva laenumakse suuruse), mida tal tuleb maksta, kui talle kohaldatakse uut intressi alammäära klauslit, ja intressimäära (ja sellest tuleneva laenumakse suuruse), mida tal tuleb maksta, kui intressi alammäära klauslit ei kohaldataks ja kohaldataks hüpoteeklaenus kokku lepitud intressimäära ilma alammäärata.

Teisisõnu, kas juhul, kui finantsasutus sunnib sõlmima „intressi alammäära klauslite“ kohta dokumendi, mida nimetatakse uuendamiseks, peab ta olema viinud läbi direktiivi [93/13] artikli 3 lõikes 1 ja artikli 4 lõikes 2 ette nähtud läbipaistvuskontrollid ja teavitama tarbijat, kui suures summas on tarbija „intressi alammäära klauslite“ kohaldamise tõttu kahju kannatanud, ning samuti, milline intress oleks olnud kohaldatav, kui nimetatud klausleid ei oleks, ja kas juhul, kui seda ei ole tehtud, on ka need dokumendid õigustühised?

5. Kas nõudeid käsitlevat lepingutingimust lepingut muutva uuendamislepingu tüüptingimuste hulgas võib lugeda sisu poolest ebaõiglaseks lepingutingimuseks artikli 3 lõike 1 raames koostoimes lisaga ebaõiglaste lepingutingimuste kohta ja konkreetselt selle lisa punktiga q (ebaõiglased on lepingutingimused, mille eesmärk või tagajärg on jätta tarbija ilma õigusest võtta õiguslikke meetmeid või kasutada mis tahes muud õiguskaitsevahendit või tarbija kõnealust õigust piirata), kuna need piiravad tarbijate õigust kasutada õigusi, mis võivad tekkida või ilmnedä pärast lepingu sõlmimist, nagu see on võimaluse puhul nõuda makstud intresside täielikku tagastamist (Euroopa Kohtu 21. detsembri 2016. aasta kohtuotsuse⁽²⁾ alusel).

⁽¹⁾ Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiiv 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288).

⁽²⁾ 21. detsembri 2016. aasta otsus, Gutiérrez Naranjo jt (C-154/15, C-307/15 ja C-308/15, EU:C:2016:980).

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Juzgado de Primera Instancia Vigo (Hispaania) 11. juulil 2018 –
Bondora AS versus Carlos V. C.**

(Kohtuasi C-453/18)

(2018/C 381/04)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Juzgado de Primera Instancia Vigo

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Bondora AS

Kostja: Carlos V. C.

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes⁽¹⁾ artikli 7 lõiget 1 ja seda direktiivi tõlgendavat kohtupraktikat tuleb tõlgendada nii, et nimetatud direktiivi artikliga on vastuolus niisugune liikmesriigi õigusnorm nagu 7. jaanuari 2000. aasta tsiviilkohtumenetluse seaduse 1/2000 23. lõppsätte [punkt 2], mis sätestab, et Euroopa maksekäsu avaldusele ei ole vaja lisada dokumente ja et dokumentide esitamise korral neid vastu ei võeta?
2. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta määruse nr 1896/2006⁽²⁾ artikli 7 lõike 2 punkti e tuleb tõlgendada nii, et nimetatud säte ei takista nõuda võlausaldajast asutuselt dokumente, mis on aluseks tema nõudele, mis tuleneb kutsetegevuse raames tarbijaga sõlmitud tarbimislauulepingust, kui kohus peab tingimata vajalikuks seda dokumenti analüüsida, et kontrollida, kas poolte vahel sõlmitud lepingus võib esineda ebaõiglasi tingimusi, ning sel viisil täita nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes nõudeid ja seda direktiivi tõlgendavat kohtupraktikat?

⁽¹⁾ EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288.

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta määrus nr 1896/2006, millega luuakse Euroopa maksekäsumenetlus (ELT 2006, L 399, lk 1).

HK 12. juulil 2018 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kaheksas koda) 3. mai 2018. aasta otsuse peale kohtuasjas T-574/16: HK versus komisjon

(Kohtuasi C-460/18 P)

(2018/C 381/05)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: HK (esindajad: advokaadid A. Champetier ja S. Rodrigues)

Teised menetlusosalised: Euroopa Komisjon, Euroopa Liidu Nõukogu

Apellandi nõuded

- tunnistada apellatsioonkaebus vastuvõetavaks ja põhjendatuks;
- tühistada Üldkohtu 3. mai 2018. aasta otsus kohtuasjas T-574/16;
- vaadata kohtuasi uuesti läbi ja rahuldada hageja esimeses kohtuastmes esitatud nõuded, sealhulgas nõue mõista kohtukulud välja kostjalt; või teise võimalusena
- suunata asi tagasi Üldkohtusse lahendamiseks, mistõttu tuleb apellatsioonimenetluse kohtukulude küsimus lahendada vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artiklile 184.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitab apellant kaks väidet. Esimese väite kohaselt on rikutud ametnike personalieeskirjade VIII lisa artikli 17 esimest lõiku ning esitatud põhjendused on laialivalgavad, ebajärjekindlad ja vasturääkivad. Teise väite kohaselt on rikutud diskrimineerimiskeelu põhimõtet ja esitatud põhjendused on ebapiisavad.